

Libuše Křapová

○ BERÁNKOVI TRULDOVI

A DALŠÍ POHÁDKY

Laskavé pohádky o zvířátkách

Libuše Křapová

O BERÁNKOVI
TRULDOVI
A DALŠÍ POHÁDKY

Laskavé pohádky o zvířátkách

1. O BERÁNKOVI TRULDOVI

To bylo slávy, když se ovečce Belince narodilo malé jehňátko. Takový malý kudrnatý kluk s krásnýma očima. Všechny ovečky se seběhly a prohlížely si ho.

„Ten je ale hezoučký,“ zasmála se nakonec teta Ola. „Budeme mu říkat Kudrnka.“

Mamince Belince, tátovi Beranovi i všem ostatním se jméno líbilo. Jen maličký beránek se nadechl a poprvé hlasitě zabečel.

„Nééé, nééé!“

A to “nééé” bylo od té doby slyšet neustále. Napřed se tomu všichni smáli a když Kudrnka něco odmítal a bečel to své “nééé”, snažili se mu vyhovět. Byl přece tak hezký a milý! A Kudrnka bečel a bečel a vymáhal si všechno, co chtěl. Nejlepší místečko v pelíšku, nejchutnější a nejkřehčí travičku i to, aby si s ním ostatní jehňata hrála, ale jen ty hry, které chtěl hrát on. Nelíbilo se mu, když nebyl první ve skocích do výšky, když při hře na trkanou upadl nebo když mu jiná jehňata nechtěla dát pampelišky, které si utrhla sama pro sebe. Chtěl být všude první, ve všem nejlepší, a když to nešlo, vymáhal si to svým pronikavým “nééé”. Ostatní jehňata se na něj proto zlobila a nechtěla si s ním už hrát.

„Je to ještě takový malý trulda,“ vysvětlovala jim maminka Belinka. „On z toho vyroste.“

A tak mu nakonec všichni začali říkat Trulda a na jméno Kudrnka se úplně zapomnělo.

I dnes bylo na pastvě kvůli Truldovi pozdvižení. Sluníčko už zapadalo za kopec a nad obzorem se rozzářily červánky.

„Zítra bude větrno,“ obrátil se starý ovčácký pes Bak k černému kocourovi, sedícímu na plotě.

„Ba,“ přikývl kocour. „Cítím to v kostech!“

Pak mohutně zívł, mrskl ocáskem kamarádovi na rozloučenou a seskočil z plotu na druhou stranu. Musí na obhlídku stájí a chlévů, aby se tam nenastěhovaly myši.

Pes Bak se za ním chvilku díval a pak se rovněž otočil a rozběhl se nahoru do stráně. Má také práci, hlídá ovečky. Aby se nezatoulaly, kam nemají a aby jim třeba nechtěl někdo ublížit. A dnes už je také čas k návratu domů. Už zdálky slyšel, jak ovečky neklidně pobekávají. Honem, honem, co se tam děje? Hrozí ovečkám nějaké nebezpečí?

Ale kdepak. To jen Trulda začal trucovat. Chtěl jít sám až úplně nahoru na kopec. Podívat se, kam se schovává sluníčko, a maminka ho nechtěla pustit.

„Už je skoro večer, brzy pro nás přijde Bak, abychom se vrátili domů!“ vysvětlovala synkovi.

„Nééé, nééé,“ ječel beránek na celou louku.

„Nééé, nééé, já nechci domů, néé!“

A trucovitě poskakoval a trkal na všechny strany.

Maminka Belinka mu vysvětlovala, přemlouvala ho, až toho nakonec měla dost.

„Truldo, okamžitě toho nech! Jsi už přece velký, musíš se naučit poslouchat,“ a otočila se k němu zády.

Truldu to tak překvapilo, že opravdu zmlkl. Udiveně se díval za maminkou a pak se rozhlédl kolem sebe. Když Trulda přestal povykovat, všechny ovečky i jehňata zase sklonily hlavičky dolů, škubaly křehkou zelenou travičku a poctivě ji přežvykovaly. Celé stádo při tom pomalu mířilo dolů z kopce, směrem k teplému chlévu. V jeho čele šel statný beran s velkými zatočenými rohy, vzadu pobíhal pes Bak a staral se, aby se nikdo neopozdil a neztratil.

„Nééé,“ zkusil to ještě jednou Trulda. Ale žádná z oveček se tentokrát po něm neohlédla. Byly už zvyklé, že beránek vříská kvůli každé hlouposti. Trulda se urazil. Jak to, že se ho nikdo nezastal? Proč si ho nikdo nevšímá? On tady nezůstane. Půjde do světa. Někam, kde ho budou mít rádi a dají mu vždycky všechno, co bude on sám chtít!

Hop, malý beránek poposkočil a schoval se za velkou krtčí hromádku. Aby ho nenašla maminka a Bak ho nepopoháněl jít za stádem. Podářilo se. Celé stádo ovcí i se

psem zašlo za malý lesík. Už jen zdálky bylo slyšet cinkání ovčích zvonečků, ale i to sláblo a sláblo, až nastalo ticho. Trulda osaměl. Vyskočil zpoza hromádky, krátce se zahleděl k lesíku a pak se vydal na druhou stranu.

Hop a hop, poskakoval beránek po pěšině. Ležely na ní velké bílé kameny a Trulda skákal z jednoho na druhý. Občas se zastavil a díval se kolem sebe.

Na modrém kvítku u kraje cestičky seděl černý brouk. Někde v koruně vysokého stromu zpíval ptáček a Trulda si

málem vyvrátil krk, když se ho snažil v hustých větvích najít. Pak se zastavil u mraveniště a chvíli sledoval běžící mravence.

Bylo tam tolik zajímavých věcí k pozorování. A tak si ani nevšiml, že se sluníčko už úplně schovalo za kopec, začíná se stmívat a vysoko na obloze se ukázala první hvězdička. Mravenci se ukryli v mraveništi, ptáček zmlkl.

Hop a hop, a ještě jednou...

Bác. Při tom posledním skoku mu to nevyšlo. Kopýtko mu uklouzlo a Trulda sebou plácl přímo na tvrdý balvan.

„Nééé, au, nééé,“ zafňukal Trulda. Chvilku čekal, že někdo přiběhne a bolístku mu pofouká. Jenže nikdo nepřicházel, a tak Trulda znovu hlasitě zamečel.

„Nééé, nééé!“

„Hihihi,“ ozvalo se z křoví u cestičky. A pak znovu. „Hihihi!“

V křoví to zašramotilo, něco zadupalo a pak se na cestičku vykulilo zvířátko. Taková malá pichlavá kulička. Trulda vykulil oči a zapomněl naříkat.

„Kdo jsi?“ zeptal se udiveně.

„Já jsem ježek a jmenuji se Dupálek,“ smálo se zvířátko. „Tebe já znám, říkají ti Trulda. A celý den ječíš!“

„Bolí mě nožička!“ bránil se Trulda.

„To je toho,“ pohrdavě si odfrkl malý ježek. „Vždyť ses jenom tak malinko ťukl a řveš tu na celý les.“

„Náhodou to moc bolí!“ urazil se Trulda.

„Tak ukaž, já se podívám,“ smiloval se ježek.

„No, jak jsem říkal. Jen ses trošku odřel. Dám ti na to lístek jitrocele, ten všechno hojí, abys už nebrečel.“

Dupálek se skulil do strouhy okolo cestičky, něco tam hledal, prohlížel, šramotil a pak vítězně vykřikl.

„Mám ho!“

Začal se hrabat zpět, ale ouha. Strouha byla docela hluboká a ježek měl krátké nožičky. Co teď?

„Nemůžu se dostat ven,“ obrátil se Dupálek na beránka.

„Pomoz mi!“

Trulda zaváhal. Zatím všichni pomáhali jemu, jak má on teď pomoci Dupálkovi?

„Já nevím jak,“ a rozpačitě se na ježka zadíval. Ten stál na zadních nožkách, na bodlinkách měl napíchnutý lístek jitrocele a očka jako korálky upřená na Truldu.

„Pomoz mi, nemůžu tu zůstat. Bojím se lišky,“ přiznal tichým hláskem.

Cože, liška? Truldovi leknutím poskočilo srdíčko. Maminka doma mu stále připomínala, ať od ní nechodí nikam daleko.

„Jsi ještě maličký, mohl by tě odnést orel nebo liška,“ varovala.

Beránek poskočil a už už se chtěl otočit a prchat zpátky domů, k mamince a tatínkovi. Pak se ale zarazil. To přece nemůže! Vždyť ježek šel natrhat bylinky na jeho bolavou nožku. Copak ho tu teď může nechat samotného? Ale jak ho dostat zpět na pěšinu? Nerozhodně udělal krok vpřed. V pološeru už pořádně neviděl, a tak opět zakopl o kámen.

„Au,“ vypískl a vtom ho něco napadlo.

„Běž kousek stranou!“ nařídil Dupálkovi a znovu kopl do kamene. A ještě jednou. Kámen se pohnul z místa a zakutálel se do strouhy. Beránek se rozhlédl. Je tu ještě nějaký menší? Takový, se kterým by si dokázal poradit? Ano, už ho vidí! Ťuk ťuk kopýtkem, strk strk hlavičkou a vedle prvního kamene se do příkopu skutálel druhý. Uf, to byla ale námaha. Dupálek ho zezdola s úžasem pozoroval. Poté po kamenech vyšplhal vzhůru a jen obdivně hlesl.

„Ty máš ale sílu. Díky!“